

[Boligministeren]

1987, er der i årene 1984, 1985, 1986 og 1987 opført 20.000 flere af disse støttede enheder end før. Den almenyttige kvote er uændret med årene, hvorimod andre støttede boligformer er steget væsentligt, og det ser vi som noget positivt, og det har noget at gøre med boligudbudet og boligtilbudet.

I spørgsmålet vedrørende flygtninge, som hr. Torben Lund rejser, er det regeringens hovedsynspunkt, som også deles i betænkningen fra Flygtningeudvalget, at det frivillige princip bør være det bærende element. Det at hjælpe andre i nød og tage imod asylsøgere hviler på en menneskelig forståelse, og menneskelig forståelse fremmes ikke gennem tvang, så metoden til at hjælpe de enkelte kommuner vil gå gennem en øget økonomisk udligning mellem de kommuner, der modtager flygtninge, og dem, der ikke gør det. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan man egentlig ville opfatte det, hvis man med fogdens hjælp skulle indsætte asylsøgere eller flygtninge i udlejningsejendomme, herunder også private udlejningsejendomme, men jeg tror, det ville være at lægge gift for hele opfattelsen af at hjælpe andre.

Hr. Torben Lund stiller et kontant spørgsmål om kvoten for ældreboliger. Her kan jeg sige, at det er fuldstændig korrekt, som det citeres af hr. Estrup fra mit svar til boligudvalget, at de 1.500 enheder er det antal enheder, der giver neutralitet i udgiftsforholdet mellem staten på den ene side og kommunerne på den anden side. Der er ingen kvote, der er ingen begrænsning. Henvisningen til boligbyggerilovens § 1 skal opfattes som nøjagtig det, der gælder for den øvrige del af bygge- og anlægssektoren og boligbyggeriet, at der er en hjemmel til at gribe ind, hvis det samlede aktivitetsniveau bliver større, end markedet kan bære. Det betyder, at der ikke bliver tale om ensidigt at se på ældreboligbyggeriet, hvis aktivitetsniveauet pludselig skulle løbe videre end det, der er bæredygtigt. Så ville det være det samlede boligbyggeri under ét og den samlede bygge- og anlægsaktivitet under ét, der ville danne baggrund for vurderingen.

Fru Agnete Laustsen spørger til tankerne vedrørende løsningen af L 70-problematikken. Udgangspunktet for løsningen er, at det ikke må koste lejerne mere i husleje, at der skal være mulighed for, at udlejereren kan vælge mellem en indeksslånsløsning og en nomi-

nallånsløsning. Det skal altså være fuldstændig neutralt for lejeren. Det skal også være neutralt for statskassen, forstået på den måde, at vi ønsker at have samme aktivitetsramme til rådighed for byfornyelse, som vi har i dag.

Det kan ikke løses uden penge udefra, og derfor omfatter løsningsmodellen også midler fra Grundejernes Investeringsfond. Det, der så er glædeligt, er, at Grundejernes Investeringsfonds bestyrelse har godkendt det løsningsforslag, som lægges frem. Man har en aktivitetsramme på 2½ mia. kr. til og med år 1992. Man skal så bruge tiden indtil da til at finde en længerevarende metode til fremskaffelse af midler til byfornyelse. Men det er altså en løsningsmodel, som skulle kunne godtages af samtlige partier i Folketinget.

Fru Ruth Olsen spørger til FN's bolignødsår. Det er jo et temaår, og det er ikke meningen, at vi i Danmark pludselig skal buse ud i 1987 og gøre en masse ting og så bagefter lukke luften ud. Det er langsigtede synspunkter, der bør være bærende for de boligpolitiske hensyn, og det er det, vi rent faktisk har i regeringens oplæg til boligpolitik, som også dækker rammerne i denne hvidbog.

I øvrigt skal man huske, at det, man kan se i FN's materiale, når man taler om bolignød, er situationer, hvor der er 1.000 mennesker om én vandpost. Her ligger en del af hensigten med temaåret: at vi skal forstå, hvor dårligt andre mennesker i andre lande har det på boligområdet, og hvor stor vores forpligtelse som nation er til at hjælpe andre. Det er altså ikke blot for at fokusere på de forhold, vi har i Danmark, og som alle ved er meget gode sammenlignet med de lande, der virkelig har de store problemer.

Der var nogle postulater fra fru Ruth Olsens side om fordelene ved at bo i ejerbolig i forhold til lejel bolig. Jeg glæder mig også her til at se det arbejde, som Ølgaardudvalget vil komme med, for det vil også omfatte spændet i boligudgiften for den enkelte familie, men må jeg ikke her bare henvise til den udmærkede betænkning, som John Winther-udvalget afgav. Hvis man ser i kapitel 5, side 17, fremgår det, at i en 80 m²-bolig, der antages at koste 560.000 kr., hvis den er opført som almenyttig bolig, har den familie, der bebor den bolig, 20.000 kr. mere om året til rådighed end den familie, der har valgt de 80 m² som ejerbolig. Det er det, John Winther-